

KROKODIL 1

Göllönt Janka alkotása (Szín-Vonal Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorált változat

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 18 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin: Krokodilkroki

II. helyezett lett:

Ságiné Szűcs Klára Mária: A krokodilok örök titka

III. helyezettek lettek:

Szohner Gabriella: Igazi és Majdnemolyan

Sárváry Mariann: A krokodilvadász

című írása.

Gratulálunk!

Magyar Eszter: Egyenjogúság

Az utcán futott össze, véletlenül, a két régi cimborá. Megörültek a viszontlátásnak, s beültek beszélgetni, na meg egy-két korsó sörre a közeli presszóba. Az alacsony, köpcös magabiztosan mozgott az asztalok között, az ablak mellett foglalt helyet kettőjüknek, majd a pulthoz ment, hogy finom, habos sörrel teletöltött korsókkal térjen vissza. A nagydarab barát mélabúsan nézett maga elé, sötét, csapzott haja ritkán látott fésűt. Szeme elhomályosodott, láthatólag felzaklatta, amit az imént hallott.

- A Krokodil... a Krokodil... - ismételte színtelen hangon, maga elé nézve.

- Bizony, a jó öreg Krokodil bezárt - erősítette meg Sanya. - A béke szigete. Húsz éven át a legjobb hely volt a környéken - lelkesedett régi törzshelyükre emlékezve.

- Mi történt tulajdonképpen? - sürgette Lajos, lehúzva egy hajtásra a sör felét.

- Arra emlékszel... akkor még itthon voltál - köhintett kicsit zavartan a mesélő - ...mikor Ica egyre gyakrabban jelent meg a Krokodilban?

- Igen, rémlik, mielőtt elutaztam Amerikába. - Ez a kijelentés bizonyos körökben nem pontosan valódi utazásról szólt, csak így emlegették azokat az „amerikai utakat”, amikhez a vízumot a Markó utcában adták ki. Igazából az országon belülre szólt a meghívás, egy komor épületbe, amit magas, szögesdrótos kerítéssel zártak el a külvilágtól. Sanya viszont talpig úriembernek számított, a diszkréció vele született.

- Karcsi tehet róla leginkább - jelentette ki. - Nem tudta féken tartani az asszonyt. Soha semmi balhé nem történt a Krokodilban, tényleg a béke szigete volt, míg az a két nő be nem tette oda a lábát.

- Kettő? - vonta fel szemöldökét Lajos.

- Igen. Ica kezdte, aztán Saci folytatta, sőt nemcsak majmolták egymást, de folyton túl is akartak tenni a másikon.

- Ahol a nő megjelenik, ott vége mindennek - bólogatott a marcona arc, és a hatalmas igazságot leöblítette a maradék itallal.

- Pláne, ha összemarakszanak egy férfin.

KROKODIL... 1.

- Ne beszélj! Kin kaptak össze?
- Nem sokkal azután, hogy te már nem jártál le, az öreg, vörös képű svihák eladta a Krokodilt, mert leköltözött vidékre, és képzeld el, hogy egy jóképű, fiatal srác vette meg a csehót. Előtte csak a csámpás Terka üldögélt ott naphosszat, egyik tulaj megörökölte a másiktól, takarított, mosogatott azért a kis piáért, amit megivott.
- Na, azért felszívta a munkabérét - vetette ellen Lajos.
- Az lehet, de soha senkit nem zavart - hagyta rá Sanya.
- Kiderült, hogy Ica konditerembe is beiratkozott, Karcsi pedig megengette neki. Totál kigyúrta magát. Ettől aztán vérszemet kapott a liba és bejárt a Krokodilba inni, meg erősködni.
- A negyven kilójával?
- Láttad volna, hogy nézett ki! Most mondtam, hogy gyúrt, mint állat! Saci pedig másolta a hülyeségeit, kirúgta a barátját is, tudod, azt a mamlasz, szőke gyereket. Állandóan rivalizáltak egymással, de a csúcs az volt, mikor mindketten beleszerettek Zoliba, az új tulajba.
- Micsoda?
- Igen, jól hallottad! Az a lúzer Karcsi pedig elmaradt, állítólag otthon főzött a gyerekeknek, házimunkát végzett, míg a kedves neje balhézott a kocsmában.
- Két évig nem vagyok itt, és hihetetlen, hogy ez történik!
- Teljesen felfordult ez a világ! - keseregtek egymást átkarolva, egy-egy féldecibe fojtva bánatukat.
- Na de miért zárt be a Krokodil? - tért vissza a fő kérdéshez Lajos.
- A csajok esténként együtt iszogattak, néha szkandereztek a férfiakkal, fitogtatva az erejüket. Ica varratott magának a jobb karjára egy krokodilos tetkót, meg kell hagyni, totál jól nézett ki, és aláíratta, hogy „Szeretlek, Zoli”. Erre Saci még nagyobb krokodilt tetováltatott, még nagyobb felirattal, nem is akárhova. Egyik nap azzal állított be, hivalkodóan, a mellei kibuggyantak a blúzából. Úgy összeverekedtek, hogy a rendőrség szedte szét őket. Persze a többiek is beszálltak, repült, törött ott minden, alig maradt valami a béke szigetéből. Zolit a mentő vitte el.
- Nem semmi, öregem! - álmélkodott Lajos. - Hoznál még egy kis piát? Nincs nálam a pénztárcám.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Nem gond, cimbora - nyargalt megint a pulthoz Sanya két felesért. - Nem érdekelné a nyomoruk, ha a törzshelyem megmaradt volna - zárta le a történetet, majd kisvártatva hozzátette: - Mostanában a Gurigában jövünk össze a haverokkal, ma este is ott leszünk. Gyere le!
- Meglátom - merengett maga elé láthatóan a hallottakat emésztő figura. - Remélem, ott nincsenek nők!? - kérdezte bizalmatlanul fürkészsze barátja arcát.
- Még szép! Ne aggódj! Csak néha futólag, de uraljuk a helyzetet - hengegett Sanya.
- Na erre igyunk! - emelte ünnepélyesen a magasba poharát Lajos. - Pont a Krokodilba akartam menni, mikor megláttalak. Azért megnézném, mi maradt belőle.
- Fizetek és mehetünk!

A kellemes tavaszi napsütésben elsétáltak a régi szép napok helyszínére. Tisztelettel álltak meg a valaha jobb napokat látott vendéglátóipari egység előtt. Az ajtóra és a két nagy, maszatos ablakon lévő rácsozatra vastagon rárakódott a por, pizsok, papírgalacsinok éktelenkedtek a rács és a fal közé szorulva, különböző újságpapír-darabokkal, üres cigarettásdobozokkal együtt. A saroképület egyik felén, az utcatábla alatt, a helyszínvonalát fémjelző, nagyjából másfél méteres műanyag krokodil farka letörött. Egy darab fallal együtt vitte el, nem tudni, hogy egy kiadós vihar, esetleg egy érzékeny lelkiületű, hajdani törzsvendég, emlékebe.

Kutasi Horváth Katalin: Halálforgás

- Micsoda féktelen háború! - jegyezte meg Zoli, mikor a biztonságos lesből a következőre lett figyelmes:
Hatvannyolc, látszólag összevissza álló, mégis félelmetes - rágásra alkalmatlan, de a zsákmányszerzésre, a hús kiszaggatására, megragadására tökéletes - fog kattogott elszántan, védekezőn, miközben vastag, hegyes szemfogak - az alsók agyarszerűek -, valamint törként döfő metszőfogak meredtek a nőtény betolakodóra. Ez a negyvenes fogsor sem volt akármilyen, pláne ekkorára tátott szájban! Most már elkerülhetet-

lenné vált a birtokharc, hisz perzselő lett a hőség, 40 fokot mutat a hőmérő, így aztán egyre nagyobb a nyugtalanság a völgyben, hisz egyre kisebb a krokodilok és a vízilovak territórium, egyre inkább zsugorodik léterük. Egyre csak vándorolnak a víz nyomában, miközben fogy az erjük és a türelmük. Ősidők óta küzdenek egymással, a száraz évszak mindig egymásnak hajtja őket. A folyók feletti uralom, s a lét a tét!

Zoli örült, hogy titokban bepillanthat ezeknek a félelmetes gladiátoroknak a világába, anélkül, hogy ő maga veszélyben érezné magát...

- Szegények! Olyan mókásan tekergetik körbe-körbe a füleiket Hugóék, olyan maflán merednek egymásra, azt meg végképp nem értik, hogy merészelt bárki is a közelükbe férközni. Nyilván csak figyelmetlen volt Tekla, a fiatal és tapasztalatlan krokodilanyuka... Génáék kicsit arrébb meg olyan kis alattomosan, szinte észrevétlenül úszkálnak a víz felszínén, csak a szemük látszik ki a vízből, és milyen gonosz, számító türellemmel nézelődnek zsákmányt kutatva!

- Otthon érzik magukat, úgy élnek, ahogy a természetük diktálja - vette védelmébe a víz leopárdjait Zoli apja, aki még most sem akarta elhinni, hogy felesége elengedte vele a fiukat Afrikába, mert azért valljuk be: nem gyermeknek való kutatóterület ez, bármilyen nagy körülményekkel is jártak el kollégáival. Életre szóló kalandot, izgalmakat rejtett mindkettejüknek ez az időszak, és bár mindig jól megértették egymást, most aztán még bizalmasabb, meghittebb lett kapcsolatuk.

A mély mederben futó folyót tucatnyi kisebb, időszakos folyó táplálja, a meg-megújuló és az újonnan alakuló lagúnák, a mocsaras dzsungel igazi paradicsomot jelentenek harcosainknak, és ha elegendő víz veszi körül őket, akkor igen nagy a békesség köztük. Talán nincs a világon még egy hely, ahol ennyi víziló élne, akik lényegében csak táplálkozni járnak ki a vízből, mert itt szülik, itt szoptatják kicsinyeiket is, és mivel rendkívül érzékeny a bőrük, igencsak ragaszkodnak a folyóhoz. Épp elég addig megtermelniük azt a kis nyálkát - ami védi őket a kiszáradástól -, amíg falatoznak.

- Kellemtlen, ha túlon túl kirepedezik a bőrük. Hogy is mutatnának akkor egy reklámfilmben! - gondolkodott róluk Zoli, de vigyora torzzá vált, mert eszébe jutott, amit tán fél órája fülelt ki véletlenül.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Apa, hallottam, hogy egy víziló könnyedén kettéharapott egy csónakot! Hát ennyire agresszív tud lenni?

- Csak a területét féltette, fiam, ő növényevő, nem eszi meg az embert! Tiszteletben kéne tartani a birtokát nekünk, embereknek! Igaz, nekünk is, zambiai társainknak is szüksége van az éltető folyóra... - ismerte el.

- Csuda egy jószág! Nem is tud úszni! De ha csak teheti, a vízben van, és még egy krokodilt is képes szétharapni! Borotvaélesek a fogai! Tényleg van két tonna?

- Még több is! Ha betolakodónak tartja, még szép, hogy elbánik ezzel a szarupikkelyessel is! De rá sincs gusztusa. Egyébként attól olyan élesek a fogai, hogy ahányszor kinyitja, becsukja a száját, annyiszor surlódnak egymáshoz az alsó és felső fogai, így olyan, mintha állandóan fenné őket... Azért maradunk abban, hogy a krokodil hamarabb felfalja a saját fajtáját... A víziló viszont nem eszi meg a kis vízilovat! És bizony a krokodilok errefelé több halászbembert is meggyilkoltak! 70 millió éve mit sem változtak! Túléltek a dinoszauruszokat is!

- Most komolyan mondod, hogy a krokodil megeszi...

- Sajnos igen! Mikor kibújnak a tojásokból a kis krokodilok, olyan törékenyek, sebezhetőek, az anyjukat hívják. De hangjukat mások is hallják. A rétisásoknak is könnyű célpontjai, de bizony többségükben a nagyobb krokodilok falják fel őket!

Zoli döbbsen próbálta megemészteni a hallottakat. Ákos először nem akarta elmesélni neki, amit tudott Tekláról, aki az előbb csodával határos módon menekült meg az összezsapásból, s akit hatalmas túlélőnek tartott, s bár a vízilovak elüldözték, nem tekintette őt vesztesnek, hisz felnőtt, lerakott vagy ötven - vastag, bőrszerű nyálkaréteggel védett - tojást, és ha ekkora szerencséje lesz, mint most, akkor... Már csak négy kis krokodilt próbált védelmezni, a többi már mind áldozattá vált, jó, ha egy felnőtt... Ákos nem is tudta eldönteni, hogy Tekla csontos páncélja vagy különleges érzékszervei segítségével volt-e képes kitérni a vezér víziló és a körülötte méltatlankodó ellenfelek halálos agyarai elől.

- Nézd csak, apa! Ott szédeleg egy kis víziló! Mi van vele?

A férfi azonnal megértette, mit látnak, épp akkor esett össze a kis borjú, nem tartotta már meg őt rövidke és erőtlen lába. De mire vála-

szolt volna az apa, a fia is szomorúan ismerte fel a helyzetet. Egy agyar az összecsapásban puha húst ért... A nagy kavarodásban a gyenge borjú rossz helyen volt, és a krokodilnak szánt dőfések őt sebeztek halálra.

- Pedig láttam már, hogy féltik ezek a hatalmas állatok a kicsinyüket, láttam, hogy ölni is képesek, hogy védelmezzék őket!

- Ez a természet rendje, fiam, a gyengébb elpusztul, sokszor bizony csak apró véletleneken múlnak a dolgok. A természet mindig túlbiztosítja magát, amíg mi, emberek radikálisan be nem avatkozunk, addig minden zajlik minden, még ha nehéz is tudomásul venni a törvényeit - közben Tekla gyermekeire gondolt melankóliával. - Elpusztult egy kis víziló, de tudnod kell, hogy rendkívüli mértékben elszaporodtak ebben a völgyben. Talán cserébe megerősödik egy kis krokodil.

- Már ki is kezdik a testét a madarak... - bólintott elszontyolodva Zoli.

- Tudtad, hogy a vízilovak legközelebbi rokonai a cetek? - próbálta elterelni Ákos fia figyelmét, s jobb kedvre deríteni őt, és saját magát is.

- Most persze ugratsz!

- Dehogy! Szoktam én olyat? Kérdezz csak meg bárkit a csoportból!

- Jól van, elhiszem... Soha nem dugul el a krokodil orra? - tréfálkozott most már Zoli is, ráérezve apja szándékára.

- Tud ő úgy a víz alatt maradni, hogy kilógjon az orra... De tudom, hogy tudod, hogy akár le is tudja zárni az orrlyukait!

- Én is le tudom az enyémet, sőt a tiédet is! - fogta be egyszerre a saját és apja orrlyukait Zoli.

- Jaj, jaj! Most a szánkon kell levegőt venni!

- Én valami szilárdabbra gondoltam! - engedte el apja orrát is a fiú.

- A krokodilok akár egy évig is kibírják evés nélkül...

- De én egy napig se! - incselkedett Zoli, miközben kezeit széttárva megpördült tengelye körül, mintha a zsákmányt szerző krokodil halálforrását utánozná, miközben kimutatta a ragadozót mímelve fogait, amivel szívesen széttépett volna valami finomat...

Ákos meg mosolygott rajta, rájött, hogy ő maga is alaposan megéhezett, és bár nagyon is hiányzott a felesége, egy kicsit mégis sajnálta, hogy másfél hét múlva véget ér a küldetése, és itt kell hagyniuk ezt az igazabb, tisztább, átláthatóbb világot...

Kutasi Horváth Katalin: Krokodilbőrben

Hüllő vagyok, nem tagadom,
Zsákmányomat szétharapom.
Összevissza nőtt a fogam,
Irigylitek páncéloamat!

Gyíkszerűnek láthatok tán,
Nagyon sokat árthat(t)ok ám!
Madarak a rokonaim,
Szauruszok nyomdokain
Tipegek a nagyvilágban,
Elsősorban Afrikában.

A koponyám megnyúlt, igaz.
Félelmetes? Sovány vigasz...
Kissé összelapítottak,
Úszni sosem tanítottak,
Egyből szeltem én a vizet,
Anyám tojást rakott, tízet.
Na jó, lehet, hogy hatvanat,
De hallgasd csak a szavamat!

Vigyázott rám, szépen őrzött,
Hozzám senki sem férközött,
Vartyogtam, s máris ott termett,
Segített elhagyni vermem,
Félrekotorta a földet,
Feltárta a folyó völgyet.

Rövidre szabott a nyakam,
De nem érzem rosszul magam,
Hiszen farkam elég hosszú,
Nem vezérelhet a bosszú.
Szükség van jobb evezőre?
Jussunk közös nevezőre!

Szarupikkelyeim szépek,
A hátamon jó kemények,
Hasamon tán vékonyabbak,
Kellenek hatékonyabbak?

Csontosodott szájpadszám,
Csupa báj lesz udvarlásom,
A fogaim csupán tépnek,
Mégis irigyelhetnétek:
Pótolni is tudom őket,
Ötvenszer is cserélődnek,
Pedig ők is gyökeresek,
Hüllők közt hát mit keresek?
Nemcsak olyan ránőtt fogak,
Éppen elég hatékonyak!
Zúzógyomrom követ is nyel,
Őrlőmalmot gyakran színlel.

Víz alatt is jól elvagyok,
Hidegvérrel vadászhatok,
Orrlyukamat lezárhatom,
A víz színén jól láthatom,
Merre van az ellenségem,
Aki inkább eleségem...
Sok levegőt befogadok,
Tüdőmhöz légszákot kapok.

Elég gyorsan reagálok,
Sok mindent memorizálok,
Szemhéjamból is van három,
A színeket rosszul látom,
Nem olyan jó a szaglásom,
Fülemet, ha kell, bezárom.
Nem hallgatok minden szóra,
Nehéz rávenni a jóra.

Én sem vagyok rosszabb nálad,
Fittyet hányok a világra,
Táplálkozom, vígan élek,
Biz' én senkitől sem félek,
Genetikusan kódoltak,
Senkinek be nem hódoltam.
Ropogtatom csontjaidat,
Ha bántod porontyaimat.

Sajnos lenyúzhatod bőröm,
De legalább nincsen szőröm...
Nyolcméteresre nőhetek,
Nagyobb tervet nem szőhetek...

Több száz kilót is nyomhatok,
Fegyvert viszont nem foghatok.
Így aztán mégis elejthetsz,
Hiába mondom: Felejthetsz!
Bőrömet vásárra viszed.
Jogod van hozzá, azt hiszed?!

Holécziné Tóth Zsuzsa: A barátom egy krokodil

A Costa Rica-i Pablo horgászni indult a Rio Celeste partjára, mely a Tenorio Nemzeti Parkot szeli át. Csodaszép mocsaras vidék ez, pálmákkal és páfrányokkal, ezernyi színben pompázó buja őserdei növényzettel és madárvilággal. A homokos part mentén sok kisebb beszögélt volt, ahol jól lehetett horgászni anélkül, hogy a nemzeti park őrői észrevették - és elkergették - volna. Miután kiásott néhány jó kövér gilisztát, és elhelyezte a két botot, leült a partra, hogy a madarak énekében gyönyörködve váraкоzzon a zsákmányra. Mentőápolóként dolgozott, így a stresszes munka után a horgászás igazi kikapcsolódás volt számára. Szeretett itt üldögelni és elmélkedni, figyelni a parkból kiszűrődő zajo-

kat. Kapás nem volt, így kis idő után figyelmét kizárólag az erdő hangjaira összpontosította. A madarak énekén túl valami nyöszörgő, furcsa hangot is hallott: egyértelműen a bokron túlról jött, és időről időre elhalkult, majd fölerősödött. Pár perc után Pablo elhatározta, hogy utánanézz, honnan jön a zaj. Kibiztosította a botokat - nehogy közben egy kapitális példány magával ragadja - és elindult befelé a bozóttba. A biztonság kedvéért azért magával vitte a kését - és ennek nemsokára jó hasznát is vette. A mangrovebokrokon túl egy sérült krokodil feküdt oldalán egy hosszú hasítással, mely láthatóan elfertőződött a tűző napon. A szájából kilógó erős horgászszinór - melyet valószínűleg egy halal együtt nyelt le - a törzsére tekeredett, és nem tudott tőle szabadulni. A szinór beakadt a bokrokba, így szegény állat nem tudott visszamenni a folyóba táplálkozni sem. Hetek óta feküdhette így, gyakorlatilag a halálán volt.

Pablo nagyon megsajnálta a beteg állatot, visszaroht a horgászfelszereléséhez, mely mellett ott volt a hátizsákja, benne egy flakon sebfertőtlenítő és némi kötszer: mentős lévén mindig hordott magánál néhány létfontosságú mentőfelszerelést, hiszen sosem tudhatta, saját magának lesz-e rá szüksége, vagy valakit épp a folyóparton kell elsősegélyben részesítenie. Hiszen itt, az őserdőben a 850 madárfajon felül számtalan fajta pók, 160 féle kígyó, sőt krokodilok is éltek, bármikor bárkit érhetett csípés, szúrás, harapás a parton. Visszatért a krokodilhoz, és útközben végiggondolta: előbb kitisztítja a sebet, csak utána szabadítja ki a horgászszinór fogságából - mert így nem tud elmenekülni vagy hátraharapni fájdalomában, amíg ő az oldalát tisztogatja. Az állat - mintha csak értette volna, hogy segíteni akar rajta - viszonylag mozdulatlanul tűrte a csípős szerrel való tisztogatást, inkább csak nyöszörgő, gyenge hangokat hallatott. Növendék jószág volt, közel az egy méterhez - de mivel ezek a hegyesorrú krokodilok akár hatméteresre is megnőnek, Pablo úgy gondolta, hogy ez a példány legfeljebb 4-5 éves lehet. Tudta, hogy ezek az állatok főként hallal táplálkoznak, de a vízpart közelében, a víz alatt lopakodva bármikor bármit megtámadhatnak - még az embert is. José - magában így nevezte el az állatot - azonban nem akart támadni. Nyöszörögve tűrte a tisztogatást, és azt, hogy Pab-

lo megszabadítsa az erős damiltól, és még azután sem mozdult, hogy a férfi kiszabadította kényszerű rabságból.

Pablo úgy ítélte meg, hogy az állat annyira kimerült, hogy csak úgy mentheti meg, hogy magával viszi az otthonába, próbálja megetetni és naponta ellátni a sebeit. Visszament a horgászbotjaihoz, melyek közül az egyikkel hamarosan sikerült egy nagyobbacska fehér tokhalat kifognia - melyet azonnal kettévágott, és José kissé szétfeszített szájába helyezett. Az állat megérezve a hal ízét, azonnal lenyelte a friss húst, és farkával bágyadtan csapott is egyet - mintha azt jelezné: köszönöm.

A férfi ezután összecsomagolta a felszerelést és levitte az autójához. Gondolkodott, hogy fel merjen-e tolatni a sebesült krokodilért - mert a nemzeti parkban természetesen tilos volt autózni -, de azután arra gondolt, lecipelni nem tudja a méteres állatot, így aztán rükvercbe kapcsolt, és betolatott a bozótba. Arra gondolt közben, vajon az autó hangjára megrémül-e annyira az állat, hogy elmenekül? Persze tudta azt is, hogy José nagyon gyenge, hiszen ha nem így lett volna, már bizonyára a tóban keresné az ebéd folytatását. A krokodil tehát megvárta, és kisebb birkózás után fel is tudta tenni a legyengült állatot az autó platójára. Ezután ponyvát dobott rá, mert tudta, ha a hazaúton meglátnák, amint egy krokodilt szállít, súlyosan megbüntetnék. Costa Ricában komolyan veszik a természetvédelmet.

Hazatérve Pablo a biztonság kedvéért egy üres kecskeólba zárta José-t, és elment a piacra halat vásárolni. Az árus - aki tudta, hogy Pablo egyedül él - még tréfálkozott is, hogy mi van, talán halas boltot nyit, hogy ilyen nagy mennyiséget vesz egyszerre? Ekkor még nem avatta be Fídel-t a titkába, de mivel később rendszeres vásárolója lett, el kellett mondania, hogy egy jó étvágyú krokodilt etet otthon - azért vesz ilyen sok halat. Ezután a halárus, ha volt maradék áruja, rendszeresen elvitte Pablóhoz, aki már hatodik hónapja gyógyította az egyre jobb étvágyú barátját, akiben ekkorra már annyira bízott, hogy a lakásba is beengedte, sőt egy idő után együtt is aludtak. Amikor végül gyógyultnak nyilvánította, megpróbálta José-t visszavinni a természetbe, de az állat hazáig követte őt, mint egy hűséges kutya. Így aztán maradt, és éberrel őrizte a kaput, és várta, hogy Pablo a szolgálataiból hazatérve finom fala-

tokkal kényeztesse. Olyan szoros kapcsolat alakult ki közöttük, hogy mozdulatokból tudták egymás szándékát.

A különleges párosnak idővel híre ment, több tudós látogatójuk is volt - és ők is meghökkenve álltak az eset előtt. Miután a kormány engedélyezte, hogy a krokodil Pablóval maradjon, egy idő után egyre többen voltak rájuk kíváncsiak, és voltak, akik önkéntes adományokkal segítettek az egyre jobb étvágyú állat élelmezését. Számos látogatójuk akadt, köztük egy ornitológus lány is: Lisa, akit egy idő után gyöngéd szálak fűztek Pablóhoz, de sajnos a krokodil annyira féltékeny volt rá, hogy csak házon kívül találkozhattak. Már azt sem nézte jó szemmel, hogy a lány bement a kapun, de amikor Pablo gyengéden átölelte a derekát, a krokodil szabályszerűen dührohámot kapott: farkával csapkodva pillanatok alatt összetört két széket a teraszon. Látszott rajta, hogy képes lenne megtámadni Lisát - aki persze pánikszzerűen elmenekült, és csak egy SMS-ben szakított ezek után a barátjával.

Végül a két jó barát szingli maradt, és harminc éven át együtt laktak - egészen José 2011-ben bekövetkezett haláláig. Az együtt töltött évek alatt turistalátványosság lett a különleges páros, így valószínű, hogy a történetük örökké élni fog.

Buday Anikó: Krokodil a Gangesz partján

Zsenge gyermekkoromban, a hatvanas évek végén volt divatban egy dal, a „Krokodil a Gangesz partján” című remekmű. Igen nagy sláger volt abban az időben, sokszor lehetett hallani a rádióban. Nővéreim tinédzserkorban voltak, tele vidámsággal, életkedvvel, természetesen, mint minden fiatal, imádták az éppen soron lévő slágert. Fiatalabb nővéremnek kedvenc szokása volt megtanítani nekem ezeket a dalokat, mégpedig azért, mert neki nem volt jó a hallása, így az énekhangja is pocsék volt. Ezzel szemben engem kitűnő hallással, szép hanggal áldott meg a természet. Később már nem gondoltam annyira áldásnak. Tehát visszatérve nővérem szokásához, miután megtanította a különböző slágereket, velem énekelte nyakra-főre. Kiállított a szaletli /lugas/ közepére, ott

énekeltem az éppen esedékes slágereket. Egy ideig élveztem ezt a szó-
rakozást, de aztán beütött a ménkű. Sláger lett egy dal, a „Krokodil a
Gangesz partján” című ének. Ezt szintén meg kellett tanulnom, nővérem
szorgalmas tanításával. Nem tetszett, így nyögvenyelős lett, sehogy
sem akartam magamévá tenni, hiába gyötört a nővérem. A szomszédban
lakott Bécike, öt éves lehetett abban az időben. Egyáltalán nem zava-
ta, hogy még nem tudja hibátlanul kimondani a szavakat, s velem ellen-
tétben, neki igen tetszett ez a dal, szerette ordítva énekelni, ahogy a
torkán kifért. Hát énekelte: „Kjokogyíjus a Gangesz pajtján...” - Bécike -
kiáltottam -, nem kjokogyíjus, hanem krokodilus a Gangesz partján! -
ropogtattam meg az „r betűket”, s javítottam ki tudálékosan Bécike ki-
ejtését. Hozzá kell tennem, én sem voltam több hat és fél évesnél, de
már akkor szerettem szépen kiejteni a szavakat, annál is inkább, mert
sokat olvasott nővéreim intenzíven tanítottak a szép beszédre. Tehát
mint idősebb és „tanultabb”, beszédben jártasabb gyermek teljes ön-
tudatával neveltem Bécikét. „Igen, tudom - törölte meg az orrát a pul-
csija ujjával -, én is így mondom, kjokogyíjus.” - Nem, Bécike, nem
gyíjus, hanem krokodilus. „Ja, ja, kjokogyíjus” - nevetett rám boldogan.
Na, itt feladtam, ahogy akarod, legyen neked kjokogyíjus, emeltem ég
felé a karomat, és otthagytam a harsányan éneklő gyereket. Másnap
megint énekórát tartottunk a száletli közepén, mert Klári nővérem igen
komolyan vette tanításomat ebben az ügyben. A végén már úgy untam,
mit untam, utáltam a krokodilokat, legszívesebben mindegyiket szépen
kikészítve, cipőnek, vagy táskának láttam volna, semmint a Gangesz
partján üldögelni a dögöt, és sütkérezni a napon.

Olyan sok fogalmam még nem volt róla, milyen is egy igazi krokodil, mert
abban az időben nem volt televízió és ismeretterjesztő színes magazi-
nok sem, legalább is vidéken, illetve az én környezetemben. Egyszer
láttam egy mesekönyvben, valamint a könyvtárban, a falon lógott egy
kép „A föld állatai” címmel, na, ott láttam, ahogy tátott szájjal éppen
egy ártatlan gazellát próbált bekapni. Már ott sem tetszett, most meg
már végképp utáltam. A hatvanas években, talán még a hetvenes évek
elején is gyönyörű krokodilbőr cipőket, táskákat, öveket készítettek úri
hölgyek számára. Igen drága holmi volt, ezért vadásztak rájuk, kidolgo-

zott bőrért kisebb vagyont lehetett kapni. Én ezt akkor egyáltalán nem bántam, egy hat és fél éves gyermek teljes öntudatával, s haragudtam azért, hogy még énekeljek is ezekről a ronda állatokról. Szerencsére az évek múlásával betiltották az állatok lemészárlását, tiltották a bőre felhasználását. Ma már csak utánzatokból készítenek termékeket. Örülök neki, mert ahogy nőttem, egyre jobban egyetértettem az állatvédőkkel, s bármennyire utáltam régen a krokodilokat, főleg a Gangesz partján, nem bánom, hogy békében élhetnek, s nem pusztítottuk ki őket. Bécike is felnőtt azóta, gondolom, ma már Béla, és nem „Kjokogyíjus” neki sem a krokodil. Kezdem elfelejteni az egész krokodilügyet, s éltetem tovább boldog gyermekéveimet. Lassan én is a tinédzser korba léptem, s már rég nem tanultuk meg a legújabb slágereket nővéremmel. Volt már magnónk, lemezjátszónk, erről hallgattuk a zenét. Templomunk, mint minden más templom, névadója napját búcsúval ünnepli. A mi templomunk névadója Keresztelő Szent János, s névnapja János Pálkor, június 26-án van. Szerencsések vagyunk, mert ilyenkor már tombol a nyár, élvezhetjük minden percét a mulatságnak. A falu életében ez nagy eseménynek számít. Mi, fiatalok is nagyon vártuk, hisz ilyenkor eljöttek távolabb élő rokonaink is, hogy velünk ünnepeljenek. Volt kirakodóvásár, mindenféle hinta, céllövölde, még sok más szórakoztató esemény. Vidéken ez volt a vidámpark, egy évben egyszer. Hangosan szólt a zene, jobbnál jobb slágereket üvöltött a hangosbemondó mikrofonja. Lehetett üzeneteket küldeni, zeneszámokat kérni. Élveztük a barátnőmmel ezt a kavalkádot, le-föl sétálva önfeledten lubickoltunk a tinédzserek boldog kábulatában, hallgattuk az éppen soron lévő slágereket, beleve-tve magunkat a bábészkodó, sétáló tömegbe. Énekeltek Németh Lehellal együtt a „Reszket a hold a tó vizén” című slágert. Tehát minden tökéletes volt tini szívemben. S akkor robbant az a bizonyos bomba. Nem akartam hinni a fülemnek, azt hittem, nem jól hallok, összedőlt az ég a földdel, talán már nem is élek, meghaltam, ez biztos. Úgy kell lennie, mert ezt nem lehet túlélni. A bemondó harsányan üvöltve bejelenti a következő dalt: „És akkor most hallgassák meg következő számunkat, kezdődjön a dal, Krokodilus a Gangesz partján, küldi sok szeretettel Kerekes Béla Szabó Zsófiának” - tehát nekem. „Zsófia, hallgasd szere-

tettel" - és már harsogott is az undok hangszóró, teleüvöltve az egész teret az ominózus zeneszámmal. Majd fölrobbantam, az arcom olyan vörösen lángolt a haragtól, hogy barátnőm azt hitte, meggyullad a fejem. Bécikét legszívesebben falhoz vágtam volna, kőpadra húzattam volna, keresztre feszítve kínhalált kívántam neki kínok kínjával, kiszakítom a szívét, és még sok hasonló kegyetlen tett jutott pillanatok alatt az eszembe. Imádkoztam, hogy ne kerüljön a szemem elé, mert azt nem ússza meg élve. Bár nem voltam biztos benne, hogy egyáltalán megismerném-e, hisz hét éves volt, mikor elköltöztek a faluból. Ezt a szegyet, az egész falu azt hallgatta, hogy ez a hülye Bécike nekem ilyen marhaságot küld.

A zene pedig megállíthatatlanul szólt, mit szólt, üvöltött a hangszóróból. Odalett a jókedvem, részemről a búcsú véget ért. Beálltunk a cukrászda előtt a sorba egy adag fagyieért, hogy utána elinduljunk haza. A körhintás hangszórója már a „Pancsoló kislány”-t harsogta, de az én fejemben még mindig a krokodil a Gangesz partján csücsült a farkán. Megkaptuk a fagyinkat, fordultam volna hazafelé, mikor beleütköztem valakibe. „Nem figyelnél egy kicsit jobban magad elé, hogy hová lépsz?” - mordultam rá, nem a legkedvesebb modoromban, fel sem nézve. „Tetszett a dal, Zsófi?” Mintha áramütés ért volna, megfordultam, éppen egy epés megjegyzést kívántam kiordítani magamból, mikor felnéztem a kérdezőre. Huncut, vidám szempárral néztem szembe, belém fagyaszttva epés megjegyzésemet. „Béla vagyok, Kerekes Béla, a Bécike. Emlékeztem rá, hogy mennyire tetszett neked évekkal ezelőtt ez az ének. Mindig ezt énekelted. Mikor megláttalak, gondoltam, megleplek vele, szerencse, hogy megvolt a lemez a körhintásnak.” Sikeredt, préseltem ki a számból. Nehéz helyzetbe kerültem, mert a Bécikét jól fenéken bilenttettem volna, kiráztam volna még a lelket is belőle és így tovább, de ezt a Bélát már egy kicsit más szemmel néztem. Valahogy nem akaródzott ujjat húzni vele. Bosszúságomra olyan zavarba jöttem, csak annyit tudtam kinyögni: „Még mindig kjojogyíjus?” Először nem értette, aztán harsányan nevetve válaszolt: „Nem, Zsófia, már nem kjojogyíjus, már nekem is krokodil a neve.” Évek múltak el. A zeneszámot újra meghallgattam a YouTube-on, de sajnos annyira megutáltam abban az idő-

ben, hogy bár ez az utálat lecsendesült, de még ma is képtelen vagyok megkedvelni. Meghallgatás után nagy bosszúságomra újra egész nap ez a dal járt az eszemben. Minél inkább szerettem volna kiűzni onnan, annál inkább üvöltött egész nap. Még a Bécike hangja is eszembe jutott, ahogy nagy hangerővel üvöltve önfeledten énekelte: „Kjokogyíjus a Ganges partján csücsül a farkán és...” Na még ez is, mi az, hogy csücsül a farkán? Ki látott már a farkán csücsülő krokodilt? Sikerült újra felboszszantania ennek a Gangesz partján csücsülő krokodilnak, aki ráadásul még spekulálni is tud. Úgy tűnik, mi sohasem leszünk barátok. Ha valaki esetleg helyettem meg tudná kedvelni ezt a ...krokodilt, akkor rajtam ne múljon. Leírom a szövegét, hátha, talán, esetleg?

A krokodilus a Gangesz partján
csücsül a farkán és spekulál.
A feje félig kivan a vízből,
a kajapénzből nem futja már.
A krokodilus nem mást, csak vizet iszik,
S a neje nem bánja, ha sokat iszik.
A krokodilus a Gangesz partján
csücsül a farkán és spekulál.

Soós Katalin: Laura és a holdbéli fuvalás

Előbb-utóbb mindenki kíváncsi lesz a gyökereire, honnan származik, kik voltak a felmenői. Laura talán kicsit későn kapcsolt, már mindenkije "odaát" volt, amikor bizonyos részletek tisztázása miatt felfedezte, hogy nincs kitől a válaszokat megkérdezni. Amikor az anyja által összegyűjtött családi fotóalbumot még kislány korában közösen nézegették, például az anyja kisebbik bátyjáról csak annyit jegyzett meg sértődöttséggel a hangjában, hogy az anyjának ő volt a kedvenc fia, akit a családi tradíciók szerint katonatisztnek tanítottak. Ő bezzeg meg nem tanulhatott a Zeneakadémián, pedig a professzor nagyon tehetségesnek találta....

Így bátyja a budapesti Ludovika Akadémiára járt és utána Bécsben a Mária Terézia által alapított katonatisztképzőbe küldték, vagyis az úgynevezett Teréziánumba. Mint frissen végzett tiszt, részt vett a második világháborúban, és a harcok során eltűnt. Laura még arra is gondolt, talán valami kriminális dologba keveredett, azért. De a nagymama sokáig kerestette a Vöröskereszttel és más humanitárius szervezetekkel, de semmi eredménye nem volt: eltűnt, mint ahogy sok száz más fiatal ember a háborúban. Laura nagymama még évtizedek múlva is reménykedett, hogy a fia él és egyszer majd betoppan.

Hányszor van az, hogy valamit égre-földre keresünk, és amikor már teljesen letettünk róla, amikor nem is várjuk, és ahol nem is számítunk rá, hirtelen rábukkanunk, föltűnik a keresett dolog: tárgy, személy, bármi. Ezt az általános igazságot Laura is megtapasztalta, amikor a családfakutatóknál hivatalosan bejelentkezett, tagként ő is tudatosan kutatni kezdett a nagybátyja után.

Már az is regénybe illő történet lenne, ahogyan véletlenül és váratlanul annyi év után megtalálta a nagybátyját. De megtalálta, és most itt ül a Monterey-öbölben, Kaliforniában, nagybátyja, Steve angol özvegyével, Joyjal.

Az idős hölgy igen vagányul nézett ki, fehér farmernadrág, fehér póló és egy türkiz ingblúz hanyagul, kigombolva, mint egy blézer - nem egy 82 éves hölgyet, hanem egy beleváló negyvenest mutatott. Salinasból jöttek, Joy vezetett idáig, a kétszer nyolcsávos úton a kb. 40 mérföldes utat 3 óra alatt araszolták végig a délelőtti forgalomban.

Bejutni a jól őrzött Katonai Akadémiára Laurának, mint kívülállónak nehéz lett volna, de a sorompó előtt álló katona rögtön vigyázásba vágta magát meglátva a Joy által mutatott igazolványt, és felemelve a sorompót - kellemes látogatást kívánva - beengedte őket az elzárt területre.

Laura egész idő alatt arra gondolt, milyen kár, hogy csak most talált rá a neten a nagybátyja, Steve nekrológiájára. És hálás volt az Amerikában divatos szokásért, hogy a település nevezetesebb polgáraitól fényképpel díszített cikkben emlékeznek meg, felsorolva az elhunyt életének

fontosabb állomásait, kitüntetéseit, családi körülményeit, foglalkozását, hobbiját.

Ebből tudta meg, hogy éppen 5 évvel azelőtt egy heveny, váratlan hasnyálmirigy-gyulladás vitte el a 92 éves, magas, jó erőben lévő, jóképű, magasrangú nyugdíjas tisztet, aki az Akadémia egyik tanszékének vezetője volt.

Laura a számára szokatlan novemberi meleg napfényben fürdette az arcát, és lehuny szemei előtt nem a rendületlenül köröző, széllel vitorlázó vijjogó sirályokat látta, hanem a Joy által még otthonában mutatott fényképalbumban látott magas férfit az elegáns ünnepi tiszt uniformisában, amint a lányát, Elizát, mint menyasszonyt kíséri az esküvői ceremóniára az Akadémia teljes felső emeletét elfoglaló óriási bálteremben.

Joy hangja térítette vissza a jelenbe, hogy együtt, a valóságban is megnézzék a nevezetes helyszínt. Laura jószívű teremtés volt, de a látványra és a képzeletében megjelenő Eliza - a gyönyörű, hosszú fehér csipkeruhájában, amint az édesapja karján végigvonul a sok ünneplőbe öltözött tiszt és családtagjaik között - miatt egy pillanatra az irigység összeszűrtette a szívét, mert a maga egyszerű esküvőjére gondolt a Tanács házasságkötő termében, amelyre a mindig sértődött anyja el sem jött...

Az óriási méretű Akadémia bejárását a szépen gondozott kertben fejezték be. Joy közben mesélte a kalandos életüket, amit mint katonatiszt-feleség élt meg.

Végül - miután az egyik mólón sétálva a fókák, delfinek játékában kigyönyörködték magukat - egy tengeri herkentyűkre specializálódott elegáns étterembe tértek be.

Laura konzervatív gyomra nem kívánta kipróbálni a polip-, fóka-, rák-, languszt- és temérdekféle halból készült ételek egyikét sem, de egy fantasztikus sült sajtos fogásnak nem tudott ellenállni. Amíg a rendelésekre várakoztak, Joy sorra elevenítette fel Laura nagybátyjával közös életük élményeit.

Mire fizetésre került a sor, beborult. Egy hirtelen zápor borította be a partot, a szürke ég alatt a szürkészöldre vált tengeren fehér tarajos hullámok ostromolták a parti sziklákat. Fizetéskor Laura felfigyelt egy

krokodilbőr tárcára, amiben - mint kiderült - a legféllettebb, legkedvesebb képek lapultak.

Joy észrevette Laura kíváncsi, kérdő tekintetét, és megjegyezte: nemcsak a könyveknek, de a tárgyaknak is van történetük.

- Ha érdekel a tárca története, a kávé alatt elmesélhetem, az esőben úgysem érdemes sehová sem menni. Úgy mondom el, ahogyan én hallottam Mr. McIntosh őrnagytól, Steve főnökétől, jóbarátunktól.

-Tehát a történet, ahogyan az őrnagytól hallottam:

"A vezérkar Steve-et a vietnami háborúban lerendelte Saigonba, hogy szervezze meg az utánpótlást, mert már a koreai háborúban is felfigyeltek kiemelkedő logisztikai tehetségére.

Kérésemre Steve is abban a villában lakott, ahol én és még néhány tisztársunk, közöttük a két orvosvezetőső is.

Már befejeződött a monszun, november vége volt, a krokodilok párzási ideje. A villához nagy park tartozott, amely lehúzódott a folyó árteréig. Sem én, sem tisztársaim nem láttunk krokodilt, csak a vietnami személyzettől tudtuk, hogy pár nagy hím krokodil is tanyázik a környéken. Egy reggel puskaropogásra ébredtem, ott a mocsaras, vizes területen a meleg ellenére nem lehetett szandálban járni, a sok bogár, csúszómászó, szívó-rágó féreg miatt.

Rögtön beugrottam a csizmámba és kirohantam a teraszon át a kertbe, mert a puskalövés nagyon közlelől jött. Mint kiderült, a lövésre mindenki felébredt és ki ijedten, ki kíváncsian sietett ki a kertbe.

Steve-et láttam, amint a víz szélén a park lábánál áll egy óriási, majdnem 5 méteres hím krokodil teteménél. Lábát győztesen a döglött állatra tette, és a fegyverét a krokodilra irányozva állt ott. Mint egy nagy, hivatásos krokodilvadász. Közülötte a vizes, sáros part teli a küzdő krokodilok nyomaival. Mindenki nagyon meg volt ijedve, hogy egy ilyen félelmetes krokodil kijött a partra és a parkban a ház felé vette az irányt. Mi lett volna, ha?

Az volt a szerencse, hogy a két nagy párzani készülő hím a kert végében esett egymásnak. Ott forogtak, tocsogtak, taposták a sarat, fröcskölték a vizet. Olyan nagy zajt csaptak, hogy Steve, aki a földszinten lakott, és nyitott ajtó-ablak mellett aludt, a szokatlan zajra felébredt és rögtön fölkapta a puskjáját, erős viharlámpáját és lerohant a vetél-

kedésben bezsongott, párharcban álló krokodilokhoz. Egy jól célzott lövéssel leterítette a győztest, mert a vesztes hirtelen visszamenekült a folyóba.

Délután aztán a saigoni Tisztiklubban gyűltünk össze és megszavaztuk, hogy a lelőtt krokodilt meg kell nyúzni és a bőre Steve-et illeti, mert ő szabadította meg minket a bestiától. Így is tettünk, valamelyik vietnami szolgának volt egy rokona, aki a krokodil szakszerű nyúzását jó pénzért vállalta.

Ez a kaland sokáig volt téma a Klubban, mindenki engem kérdezett, ki ez a magas, jóképű tiszt.

El kellett mondanom, hogy a barátom, akit még Németországban, Bajorországban 1945-ben ismertem meg, ahol a hadifogolytábor vezetője voltam. Egyszer a tisztiszolgám azzal a hírrel jött az irodámba, hogy egy angolul jól beszélő, idegen egyenruhás magas férfi keres. Amikor bevezette, elszomorodva vettem szemügyre, mert az egyenruhája nagyon rongyos volt, a tiszti csizmája alig maradt meg a lábán, annyira el volt nyúve. Kérdéseimre elmondta, hogy magyar főhadnagy, a háború vége Szászországban érte utol. A Don melletti csatákban vett részt az alakulatával, már visszavonulóban voltak magyar földre, amikor a Kárpátokban arról értesültek, hogy most már nemcsak az orosz haderő, de a román hadsereg is vadászik rájuk, mert 1944. augusztus 23-án a románok átálltak, hátba támadták a német, olasz, magyar társalakulatokat. Ő azonnal a Kárpátokba vezette a rábízottakat, mert erdélyi létére jól ismerte a hegyeket, a közöttük levő völgyeket, és katonái is Erdélyből kerültek a frontra. Erdély belsejét elérve egy gyűlést tartottak, ő megengedte, hogy a legénység térjen haza és ki-ki védje a családját, mert mindenki emlékezett arra, hogy már 1916-ban, a Nagy Háborúban mit műveltek az akkor is átállt románok a védtelen lakossággal. Őt, mint tisztet, pár emberével tovább vezényelték Németország felé a menekülő csapatokhoz csatlakoztatva. Szászországban érte a hír a háború végéről. Nem akart hazamenni, ahol a románok átvették a hatalmat, és nem akart Németföldön az orosz zónában sem maradni. A háború befejeződésével Németországban sehol nem voltak férfiak, Bajorországban egy farmerné felfogadta, hogy élelemért és a férje tiszti csizmájáért

vezesse a birtokot. Képzeljétek, a német asszony csak savanyú fekete kenyeret és ízetlen káposztalevest adott a gazdatisztjének, és az istállóban helyezte el. És a megígért csizmát sem adta oda, így Steve megszökött és átjött Kaiserslauternbe, ahol az amerikai hadifogolytábor volt. Inkább jelentkezett rabnak - becsülettel."

Majd így folytatta:

"Jól kikérdeztem, ekkor derült ki, hogy erdélyi kismemesi, történelmi családból származik. Hamar megkedveltem, mert minden táborlakóval a maga anyanyelvén beszélt, és hamarosan észrevettem, hogy nagyon jó meglátásai vannak a tábori élettel kapcsolatban és a szervezés területén.

Tudjátok, a fiam az olasz partraszállás után Itáliában hősi halált halt. Steve a fiam helyett a fiam lett.

Amikor hazarendeltek Európából, megígértem neki, ha Amerikába akar jönni, keressen meg, segíteni fogom. Így is lett. Hiába volt jól képzett és szépen dekorált tiszt, tanácsomra sorkatonaként jelentkezett a hadseregbe. Megjárta Koreát és mindenütt kitűnt a jó szervezőképességével, remek taktikai érzékével. Így amikor leszerelt, én támogattam az állampolgársági kérelmét. A felesége, Joy angol nő, kiderült, hogy a sógórom bátyjának a lánya. Ez már a McCarthy-korszak volt, ezért azt is én javasoltam neki, hogy változtassa meg a nevét, mert abban a megveszekedett időben nem volt jó ajánlólevél, ha egy tisztnek a kommunista táborban éltek rokonai.

És odaát, az otthoni családjának sem lett volna jó bizonyítvány, ha egy amerikai tiszt rokonnal büszkélkedhetnek" - folytatta Joy. Laura szomorúan értett vele egyet, és csak most lett világos számára, hogy nagybátyja miért nem jelentkezett, pedig nagyon szerette az édesanyját és a családját.

Laura nagyon hálás volt Joynak, Steve özvegének, hogy felidézte a krokodiltárca történetét, és azon keresztül bepillantathatótt nagybátyja ismeretlen, titkos életébe.

- Nem tudod, Steve valaha is hazalátogatott Erdélybe? Találkozott még az édesanyjával, testvéreivel? - tudakolta Laura.

- Igen, amikor nyugdíjba vonult és végre felszabadult a titoktartás alól, csak akkor merte felkeresni a családját. Így még találkozott idős

édesanyjával és a vele élő bátyja családjával. De a Securitate mindeütt a nyomában volt. Többször próbálkoztak eltenni láb alól. A részletekről soha nem beszélt, de én tudtam, hogy veszélyben volt. Aztán amikor a kommunistáknak is vége lett, akkor együtt is elmentünk, hogy lássuk az erdélyi családot. Érdekes, anyáddal nem akart találkozni többet, mindig azt mondta, hogy ő volt az apósom, a nagyapád kedvence, és mindig árulkodott a bátyjaira, amiért azok jól kikaptak az apjuktól.

Laura azonban még emlékezett anyja gyerekkori történeteiből egy-két ilyen gonoszkodó gyerekréfára, és így a történetek másik felét is el tudta mondani, hogyan lett elfenekelve az árulkodásért, hogy napokig le sem tudott ülni és a szakácsné kenegette libazsírral a fájó testrészt. Ezen mindketten jól nevettek.

A monterey-i kirándulás után Laura felfedezett a fürdőszobában egy fadobozt, ami Joy pár piperecikkét rejtette. A doboz tetejét egy krokodilbőrrel készült intarzia díszítette. Laura izgatottan és kíváncsian, mint egy értékes zsákmányt ragadta fel a dobozt és vitte Joy elé. Mi ez? - kérdezte újabb sztorit sejtve.

És valóban:

- Ez is egy jellegzetes darab, ami Steve fafaragó tudományából való. Amikor nyugdíjba ment, még remek erőben volt, történelmi kutatásait már befejezte, a Tanszéken, az Akadémián nem volt már munkája. Mit csináljon? Én meg egy női magazinban láttam egy csinos szekretert. Mindig is vágytam egy ilyen sokrekeszes, történelmi időkre emlékeztető íróasztalfélére. Megkértem Steve-et:

- Hát akkor csináld meg nekem ezt a szekretert! Meg tudod csinálni? - kérdeztem. És nagybátyádban, mint minden székely emberben, ott szunnyad egy fafaragó, rögtön rávágta:

- Igen, kedvesem! Csak adjál egy kis időt, hogy megtanuljam!

Meg is tette, szakkönyveket vásárolt, és beiratkozott az ipariskolába! Beállt egy jónevű asztalosmesterhez inasnak, és szépen, fokról fokra kitanulta a szakmát. Kezei alól kicsi só- és borstartóktól az intarziaberakásos szekreterekig minden kikerült. Saját tervezésű játékokat ké-

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

szített az unokáinak, cizellált faliképeket, mesejeleneteket. Mindezekhez egy csodálatos műhelyt rendezett be magának, amelyben a legalapvetőbb szerszámoktól a legspeciálisabbig minden megtalálható volt!

Laura Joy házában lakva mindennap érdeklődéssel nézte az udvaron álló nagy gerendaépületet. Látogatása utolsó reggelén Joy kézenfogta és óvatosan, mint egy szentélybe vezette be Laurát a tágas, világos asztalosműhelybe, ahol Laurát szinte mellbevágta a jól ismert és szeretett fűrészelt fa illata. A nagy ablakon most is áradt be a fény, de bizonyos munkasztalok fölött reflektorlámpák, helyi megvilágítás segítette, ha a szükség úgy kívánta, a pontos, precíz munkát. De kellett is az intarziás, berakásos szekrénykék, asztalok művészi kivitelezéséhez, mint például a falra felakasztott Holdbéli fuvalás cizellált képéhez is, amit Joy könnyed mozdulattal leakasztott és nagy szeretettel nyújtott át Laurának, aki a nagy megtiszteltetéstől szólni sem tudott.

– Ez a tiéd! A bátyád is ezt akarná. Na és a Tündérlányt is, látod; aki nek a Holdbéli furulyál. És leakasztotta a másik kifűrészelt facsipkét és óvatosan Laura kezébe adta.

– Micsoda kincsek! - gondolta Laura, és úgy érezte, most, MOST a nagybátyja is ott van és ő adja a kezébe a megmunkálástól még meleg meseképeket.

Látva Laura megilletődöttségét, Joy anyai szeretettel ölelte át és engedte útjára az újonnan felfedezett unokahúgot a messzi Magyarországra.

Visszafelé Laura a felhők fölött szállva elgondolkodott, hogy általában tükör által homályosan látunk, de a szeretet fényében néha megadatik meglátnunk egymás igazi arcát, mert ahol az álmok véget érnek, ott kezdődik a valóság...

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Akai Katalin: Koros krokodil

Koros krokodil könnye koppan,
Korgó gyomra jaj, de fáj,
Az emberek félnek tőle,
Éhezik egy napja már.

Nem jön erre semmi állat,
Pedig most már enni kell.
Vén krokodil nem ugrálhat,
Mert nehezen mozdul meg.

Elmélkedik ifjúságán,
Fürge volt és jóllakott,
Nem kellett a folyóparton
Dagasztani iszapot.

Kövér tehén volt itt bőven,
Emberek is úszkáltak,
Milyen szép volt, amikor még
Táplálékban dúskáltak.

Most már bizony rá vadásznak,
Divatos lett a bőre,
Kisasszonykák varratnak majd
Cipellőcskét belőle.

Puska roppan, farok csobban,
Elpusztult a krokodil.
Felőle már biztonságban
Strandolhat a tehén is.

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
